

[Sigsgaard.]

oplyse anskaffelsestidspunktet for ejendommen, forstod jeg på boligministeren, at det ville han i hvert fald foreløbig ikke indføre nogen bestemmelse om. I den anledning vil jeg egentlig gerne spørge ministeren: hvad taler imod at pålægge ejerne, der ønsker en sådan gennemgribende modernisering gennemført, lige at oplyse anskaffelsestidspunktet med 2 ord — ja, det er faktisk kun et par tal, der skal oplyses, en dato og et årstal — i andragender om en modernisering? Med en sådan forpligtelse for ejerne ville det jo også være unødvendigt for huslejenævnene at skrive til lejerne om § 13, stk. 4, i alle moderniseringssager. Så behøvede man kun at nævne den i de sager, hvor ejendommen har været ejet af den pågældende ejer i mindre end 3 år. Det ville være en forenkling.

Boligministeren (Hastrup): Det afgørende må være, at lejerne underrettes. Om lejerne skal underrettes på grundlag af en oplysning, som fremkommer ved, at ejeren angiver anskaffelsestidspunktet på sin ansøgningsblanket, eller ved at huslejenævnene undersøger tingbogen, kan for så vidt være lejerne ligegyldigt, når bare han får oplysningen.

Må jeg gøre den tilføjelse, at det, som min henvendelse til huslejenævnene i København og på Frederiksberg vil gå ud på, er at anmode disse nævn om at give oplysninger om, hvorvidt 3 års reglen i al almindelighed ikke bemærkes af lejerne. Hvis nævnene har den opfattelse, at lejerne er udmærket underrettet i kraft af den nuværende praksis — som altså er baseret på, at lejerne underrettes om lovbestemmelsens indhold og de rettigheder, de har i kraft af denne bestemmelse — så vil jeg ikke mene, det er nødvendigt at ændre cirkulæret. Dog vil jeg gerne give tilsagn om under alle omstændigheder at gennemføre en revision, således at de øvrige kommuner får samme pligt som den, København og Frederiksberg i øjeblikket frivilligt har påtaget sig til at udsende direkte meddelelse til lejerne i moderniseringstilfælde om de rettigheder, de har.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lis Møller* til justitsministeren:

„Vil ministeren medvirke til, at Terre des Hommes i Danmark får formidlingsret for „hard-to-place-børn“ fra udlandet, det vil sige børn, som det er vanskeligt at skaffe hjem til på grund af hudfarve, race, alder og andre grunde samt på grund af tuberkulose og andre midlertidige eller vedvarende fysiske handicaps?“

Lis Møller: I folketinget behandler vi for tiden et forslag, der går ud på at destruere liv. Mit spørgsmål til justitsministeren drejer sig om, hvorvidt vi her i landet vil kunne få mulighed for at være med til at bevare liv. I Korea er der ca. 60.000 forladte børn, en tredjedel af disse børn har tuberkulose, og antallet er nogenlunde tilsvarende i Vietnam, Små raske børn, altså såkaldte ug-børn, kan uden vanskelighed finde et blivende hjem, men tuberkulose børn og handicappede børn er langt vanskeligere og ulykkeligere stillet. Schweiz har taget et antal børn med tuberkulose til behandling og senere adoption. Var det ikke rimeligt og rigtigt, om Danmark gjorde det samme, om vi her gjorde en praktisk u-landsindsats? Vi har haft mange forskellige u-landsprojekter, de har ikke været lige vellykkede alle sammen.

Der er mange, der gerne vil adoptere børn. Adoptanterne kan deles i 2 grupper: den store gruppe, der gerne vil have et barn, og den lille gruppe, der vil gøre en indsats for børns ret til et menneskeværdigt liv. Det er først og fremmest i den lille gruppe, at forældre til „hard-to-place-børn“ skal findes, og mange af disse mennesker vil aldrig lade sig skrive op på ventelister; de vil simpelt hen forsøge selv.

Derfor mit spørgsmål til ministeren om en formidlingsret til Terre des Hommes i Danmark, for med en sådan ret vil Terre des Hommes kunne hjælpe adoptanterne til rette. Jeg tror ikke, at der vil blive tale om noget voldsomt stort antal; det er uden tvivl begrænset, hvor mange hjem der vil være i stand til at tage et handicappet barn, men at der findes en del hjem, er bevisligt. Godkendelsen skal adoptanterne naturligvis stadig væk have hos de anerkendte myndigheder: mødrehjælpen, plejehjemsforeningerne og Københavns børneværn, men jeg